

Institutiones Theologicae Ad Usum Seminariorum

Simonnet, Edmond

Venetiis, 1731

Art. 5. Solvitur objectio petita ex epistola S. Leonis ad Flavianum.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-83614](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-83614)

eo quòd quinegant personalem infallibilitatem Romani Pontificis, illud Christi, *Rogavi pro te, Petre, ut non deficiat fides tua*, cadere velint in Sedem Apostolicam, quod esse non potest nisi Petri successores sint de Sede Apostolica, ut per se clarum est.

PROPOSITIO VII.

Judicium in materia fidei à Romano Pontifice latum, conscia & acquiescente Ecclesia particulari Romana, est judicium Sedis Apostolicæ.

Prob. Quia si judicium illud non est judicium Sedis Apostolicæ, vel quia non fertur ab aliquo, qui sit de Sede Apostolica. At hoc est falsum: nam Sedes Apostolica est corpus quoddam morale, cujus Romanus Pontifex præcipuum membrum est & caput ut apertè sequitur ex Prop. 6, vel quia fertur à Pontifice, & non ab aliquo alio. At hoc dici non potest: quia in Sede Apostolica non est alius qui possit judicium illud ferre, ut constat ex dictis in prob. Prop. 5. Vel denique quia deest aliquod ex parte reliquorum membrorum Sedis Apostolicæ, seu, quod idem est, ex parte particularis Ecclesiæ Romanæ. At neque hoc dici potest: cum enim in particulari Ecclesia Romana, præcisè à Romano Pontifice, nullus habeat jus ferendi sententiam de controversia fidei, ad hoc ut judicium quod de controversia fidei fertur à Romano Pontifice, Sedis Apostolicæ membro præcipuo & capite, & in quo solo jure divino residet auctoritas proferendi de fidei controversia sententiam, censeatur judicium Sedis Apostolicæ, ex parte particularis Ecclesiæ Romanæ nihil aliud requiri posse manifestum est, quam ut ea conscia & consentiente, judicium illud feratur. Ergo, &c.

PROPOSITIO VIII.

Judicium in materia fidei lato à Romano Pontifice, consulto & consentiente collegio Cardinalium Romanæ degentium, est judicium Sedis Apostolicæ.

Prob. Judicium in materia fidei latum à Romano Pontifice, consulto & consentiente Ecclesia particulari Romana, est judicium Sedis Apostolicæ (ex 7. Prop.) Atqui Ecclesia particularis Romana in ordine ad judicia Ecclesiastica repræsentatur per collegium Cardinalium Romanæ degentium: sicut v. gr. universalis Ecclesia repræsentatur per Concilium generale. Ergo, &c.

PROPOSITIO IX.

Judicium in materia fidei latum à Romano Pontifice, consulto & consentiente collegio Cardinalium Romanæ degentium, est infallibiliter verum & rectum.

Prob. Nam hoc judicium est judicium Sedis Apostolicæ (ex 8. Prop.) Atqui omne Sedis Apostolicæ judicium in materia fidei est infallibiliter verum & rectum (ex 4. Prop.) Ergo, &c.

PROPOSITIO X.

Judicium in materia fidei latum à Romano Pontifice, consulto & consentiente collegio Cardinalium Romanæ degentium, est judicium finale & irrevocabile.

Prob. Nam hoc judicium est infallibiliter verum & rectum (ex 9. Prop.) item est judicium Sedis Apostolicæ (ex 8. Prop.) adeoque judicium primæ Sedis & Ecclesiæ principalis. Atqui judicium infallibiliter verum & rectum, à prima Sede & Ecclesia principali, quæ fidelium omnium mater est & magistra, latum, retractari, nefas esse nemo non videt. Ergo, &c.

ARTICULUS V.

Solvitur obiectio petita ex epistola S. Leonis ad Flavianum.

Obj. Si judicium Sedis Apostolicæ in materia fidei est infallibiliter verum & rectum, adeoque finale & irrevocabile, quare v. g. S. Leo tanto studio laboravit, ut ea, quam ad Flavianum Constantinopoli-

num scripserat, hoc est, ut judicium, quod de impio Eutychemis doctrina consulto, & consentiente Clero Romano, tulerat, ab omnibus tum Occidentalibus, tum Orientalibus Episcopis orthodoxis subscriberetur? R. S. Leonem ad id laborasse, ut auctoritati Sedis Apostolicæ accederet auctoritas corporis pastoralis, atque ita per utriusque auctoritatis concursum facilius frangeretur hæreticorum contumacia, pseudo-synodi Ephesinæ, à Dioscoreo Alexandrino celebratæ, quæ à multis, ut generales venditabatur, existimata auctoritas elideretur, sicque fideles magis ac magis in recta fide confirmarentur.

Dices. Si jam finita erat causa Eutychemis per judicium Sedis Apostolicæ, quid opus fuit Episcopos toto Orbe dispersos subscribere? *Resp.* Ut subscriberent non quidem opus fuisse ad finiendam Eutychemis causam, cum jam esset finita, & irrevocabiliter finita, sed ad illud, quo sic finita erat, judicium Sedis Apostolicæ corporis pastoralis auctoritate firmandum, atque hoc pacto facilius obstruendum hos hæreticis, præsentiam lærocini Ephesini auctoritatem veritati catholicae opposentibus.

Dices. Si jam finita erat causa Eutychemis per judicium Sedis Apostolicæ, saltem opus non erat, Episcopos subscribere ut judices. *Resp.* Episcopos subscribere potuisse ut judices, cum Episcopi jure divino sint judices controversiarum in materia fidei, quo jure non privantur, nec privari possunt per Sedis Apostolicæ judicium, quantumvis per illud causa irrevocabiliter finiatur. *Resp.* 2. Episcopos, cum judicio Sedis Apostolicæ subscripserunt ut judices, non subscripserunt, ut judices orthodoxi ipsius judicii Apostolici, sed subscripserunt ut judices doctrinæ Eutychemis, de qua latum erat judicium Apostolicum. *Resp.* 3. Episcopos ut judices Sedis Apostolicæ judicio subscribere, ad id opus fuisse, ut Eutychemis impietas, sententia Sedis Apostolicæ damnata, damnaretur etiam sententia corporis pastoralis, sicque duplici judicio, quorum alterum seorsum ad finiendam causam sufficere poterat, veluti gladio duplici confossa mala illa bestia promptius & facilius enecaretur.

Dices. S. Leonis epistola examinata fuit, & retractata in Synodo Chalcedonensi. Ergo illic, antequam confirmaretur à Synodo, habita non fuit ut judicium infallibiliter verum & rectum. *Resp.* neg. ant. cujus falsitas ex ipsius Synodi actis facile demonstratur. Nam actione 2. judicibus, qui nomine Imperatoris aderant, postulantis, ut Episcopi novam fidei professionem concinnent, quæ ab omnibus recepta, lites omnes finiat, respondet Cæcropsius Episcopus his verbis: *Emerserunt quæ ad Eutychemem pertinebant; & super iis forma data est à sanctissimo Archiepiscopo Romane Urbis, & sequimur eum, & epistola omnes subscripsimus: Tum Cæcropsio sic respondenti quotquot aderant episcopi orthodoxi, concinnant in hunc modum: Ista omnes dicimus. Sufficiunt quæ exposita sunt: alteram expositionem non licet fieri. Cum autem nihilominus judices instarent petitioni suæ, reverendissimi Episcopi (orthodoxi) clamaverunt: In scriptis expositionem non facimus. Regula est, quæ prædicat sufficere quæ sunt exposita Regula vult aliam expositionem non fieri: ea quæ sunt Patrum teneantur.*

Ex his porro apparet omnes Episcopos, qui aderant, & soli tunc Synodum constituebant, Leonis epistolam subscripserunt ante celebrationem Synodi. At quòd postquam subscriptione sua eam firmarant, eam retractari, & de ejus orthodoxia questionem institui voluerint, prorsus incredibile est, & Synodo injuriosum. Præterea, expressè declararunt nova fidei expositione, qua scilicet cum cæteris fidei articulis quid circa controversiam Flavianum inter & Eutychem exortam tenendum esset exponeretur, opus non esse, & Ecclesiæ sufficere duo Symbola, Nicanum & Constantinopolitanum, cum epistola Leonis, in qua de Eutychemis doctrina sententiam protulerat, & proferendo litem finierat Sedes Apostolica.

Jam igitur ante celebrationem Synodi, Episcopi omnes orthodoxi, qui aderant, ut certam & exploratam

tam tenebant orthodoxiam epistolæ Leonis: hanc epistolam eodem, quo duo Symbola, Nicænum & Constantinopolitanum, loco habebant; fideique in duobus Symbolis & hac epistola, sufficientissimam fidei suæ regulam habere iudicabant, æque superfluum esse novam Eutycheis causæ retractationem, postquam hæc causa finita erat irrefragabili iudicio à Sede Apostolica prolato, & Episcoporum subscriptionibus firmato. Quod autem nihilominus Leonis epistolam postea retractarint, & examini subjecerint, tam absurdè dicuntur, quam si dicerentur retractasse, & examini subiecisse duo Symbola, Nicænum scilicet & Constantinopolitanum.

At inquit. Nihilominus in Synodo relecta fuit Leonis epistola, R. non aliter nec alia intentione hanc epistolam in Synodo relectam fuisse, quam ibidem relecta fuerunt duo Symbola; Nicænum & Constantinopolitanum, ut patet ex Cecropii verbis: sic enim, omnibus audientibus, & silentio suo consentientibus, locutus est; *Fides bene disceptata est à trecentis decem & octo sanctis Patribus, & nunc iterum per sanctissimum Leonem: & precamur, ut ea qua sanctorum Patrum trecentorum decem & octo sunt, & qua sanctissimi Leonis, recitentur.*

Itaque ante celebrationem Synodi, Episcopis omnibus orthodoxis, qui aderant, tam explorata erat orthodoxia epistolæ Leonis, quam orthodoxia Symboli Nicæni: neque petiturum est, ut coram Synodo legeretur epistola Leonis ad explorandam ejus orthodoxiam: sicut nec petiturum est, ut Sybolum Nicænum legeretur ad ejus orthodoxiam explorandam. Item sicut in Synodo Nicænum Symbolum lectum est, ut orthodoxa fidei expositio, quam sequi fideles omnes tenerentur; ita & lecta est in Synodo epistola Leonis, ut orthodoxa fidei regula, quam sequi tenerentur fideles omnes. Unde omnes orthodoxi Episcopi eodem modo acclamaverunt Leonis epistolam, cum Symbolo Nicæno. Hoc lecto Symbolo, *Episcopi clamaverunt: Hæc catholicorum fides: huic omnes credimus.* Similiter lecta Leonis epistola, *Episcopi clamaverunt: Hæc Patrum fides, hæc Apostolorum fides omnes ita credimus, orthodoxi ita credunt; anathema ei, qui ita non credit.*

Amplius. Coram lecta sunt duo Symbola cum epistola Leonis, non examinandi gratia hanc epistolam, sicut nec Symbola illa; sed ut fidem in illis expositam palam profitentes Episcopi, publica sua professione veritatem catholicam confirmarent. Nec dicenda esse Symbola, ut cum illis conferretur Leonis epistola, & hac Leonis epistolæ cum Symbolis collatione ejus orthodoxia exploraretur: hoc enim falsum esse, aperte ostenditur ex eo quod lecto Symbolo Nicæno, & nondum lecta Leonis epistola, adeoque ante collationem hujus epistolæ cum Symbolo, *Episcopi clamaverunt: Hæc Catholicorum fides... hæc sempiterna fides: in hac baptizati sumus; in hac baptizamus: omnes sic credimus: Papa Leo sic credit... Papa Leo ita interpretatus est.* Episcopi igitur antequam Leonis epistola legeretur, ejus orthodoxiam palam laudaverunt, & attestati sunt, proindeque epistolam illam post Symbola lectam esse, ut cum illis conferretur, & hac collatione ejus orthodoxia, tanquam dubia adhuc & incerta, exploraretur, sine manifesta falsitate & absurditate dici non potest.

At inquit. Lecta in Synodo Leonis epistola, de ejus orthodoxia dubitarunt Illyriciani & Palæstini Episcopi; inducias dierum aliquot petierunt, ut loca illa epistolæ, quæ ipsis suspecta videbantur & ambigua, diligentius inspicerent, & expendere; quinque dierum inducias illis concessere iudices, quo toto tempore apud Anatolium Patriarcham convenerunt, nec epistolam receperunt ut ex omni parte orthodoxam, nisi postquam, adhibita diligenti inquisitione, omnem suam dubitationem deposuerunt. Ergo cum actione 2. lecta est Leonis epistola, nondum certa erat & indubitata ejus orthodoxia, adeoque eo sine post Symbola lecta est, ut cum illis conferretur, & ex hac collatione ejus orthodoxia vel heterodoxia innotesceret;

alioquin Episcopi illi, qui dubitarunt, non impune dubitassent, sed vel statim deposita omni dubitatione, ceteris acquiescissent, vel certe tanquam ichilmatici & hæretici rejecti fuissent à Synodo.

R. neg. conseq. cujus falsitas ostenditur ex sensu totius Synodi: Episcopis enim illis dubitantibus, & inducias ad instruendum sese sibi dari postulantes, omnes Episcopi clamaverunt: *Nos ita credimus; omnes ita credimus: sicut Leo, ita credimus: nostrum nullus dubitat: nos jam subscripsimus.* Nullus igitur ex orthodoxis Episcopis qui aderant, & ex quibus constabat Synodus, tunc dubitabat, nulli tunc ex illis perspecta non erat orthodoxia epistolæ Leonis, & jam dudum eam subscripserant omnes. Episcopi autem illi Illyriciani & Palæstini, qui dubitarunt, erant Dioscuro addicti, & ejusdem cum eo conjurationis. At ex eo quod hæretica factionis Episcopi de Leonis epistolæ orthodoxia dubitarint, eo præsertim tempore quo à catholicis Episcopis omnibus epistola illa jam erat suscepta, & subscriptione confirmata; ex eo, inquam quod hæretica factionis Episcopi tunc dubitarint de Leonis epistolæ orthodoxia, hanc adhuc dubiam fuisse & incertam, concludere velle & iniquum est & absurdum. His autem dubitantibus Episcopis, & ob dubitationem anathemate dignis, ex indulgentia & sapienti æconomia, paucorum dierum inducia concessæ sunt, ut si fieri posset, instructi ad sanioerem redirent mentem, & ad rectam fidem converterentur.

At inquit. Actione 4. Episcopi sententiam protulerunt de orthodoxia epistolæ Leonis, nec certe protulerunt, nisi præmissa sufficienti examine. Ergo dicendum est hanc epistolam actione 2. examinatam fuisse. R. 1. tunc Leonis epistolæ orthodoxiam minime controversam fuisse, sed certam & exploratam catholicis omnibus. Unde cum rogantibus iudicibus, quod jam constabat ante Synodum, Leonis videlicet epistolam duobus Symbolis consonam esse, declararunt, hoc declarando, de ejus orthodoxia sententiam tulisse, non magis dici possunt, quam si pariter rogati, Symbolum v.g. Nicænum, Scripturæ & Patrum traditioni consonum esse declarassent, dici possent de ejus orthodoxia tulisse sententiam.

R. 2. neg. conseq. Nam iidem Episcopi asserunt se subscripsisse epistolam propter ejus consonantiam cum duobus Symbolis. At subscripserant ante Synodum. Ergo jam ante Synodum consonantia epistolæ cum duobus Symbolis erat Episcopis illis exploratissima, adeoque perperam & absurdè dicuntur epistolæ orthodoxiam examini subiecisse in Synodo.

At inquit. Si tunc ita constans erat orthodoxia epistolæ Leonis, ut eam in dubium revocari nefas esset, ad quid utilis esse potuit illius declaratio facta ab Episcopis in Synodo? R. ad firmendam inter Episcopos in hoc puncto concordiam, ad convincendos eos, qui de infallibili in decidendis fidei controversiis auctoritate Sedis Apostolicæ pro more hæreticorum ambigerent: ad frangendam contumaciam Eutychanorum qui Sedis Apostolicæ iudicio sese submittere pertinaciter renuebant: cum enim Symbolo Nicæno sese adherere profiterentur, epistolæ Leonis consonantia cum hoc Symbolo à generali Synodo solemniter atque unanimiter declarata, quid expectare poterant amplius, ut suam deponerent hæresim? aut quo prætextu poterant iudicio Apostolico nolle acquiescere? Et verò dato quod post Sedis Apostolicæ sententiam, qua damnabatur eorum hæresis, expectare potuerint iudicium Synodi generalis, post Synodi generalis Sedi Apostolicæ consentientis iudicium, quodnam superfluit illis tribunal, ad quod possent confugere?

At inquit. Ipse Leo in sua ad Theodoretum epistola expressè agnoscit suam ad Flavianum epistolam retractari potuisse. Ergo, &c. *Prob. ant.* Nam sic loquitur: *Gloriamur in Domino... qui nullam nos in nostris fratribus detrimentum sustinere permisit: sed qua nostro prius ministerio definitur, universæ fraternitatis irrefragabili firmavit assensu.* R. neg. ant. *Ad prob. R. S. Leonem,* cum assensum epistolæ suæ à Chalcedo-

cedonensi Synodo datum, irrefractabilem vocat, non ad epistolam suam alludere, sed ad secundam pseudo-Synodum Ephesinam, in qua omnia per vim & contra Ecclesiae canonem gesta fuerant; unde ejus acta, quantumvis ipsa supponatur fuisse generalis, fuerunt retractationi obnoxia, jureque merito in Chalcedonensi Synodo retractata fuisse atque rescissa. E contra verò cum omnia, quae ad fidem attinebant, in Synodo Chalcedonensi oecumenica conciliariter & secundum regulas Ecclesiasticas tractata fuerint, retractationi obnoxia esse non possunt, eaque retractari nefas esset. Rectè igitur S. Leo assensum epistolae suae à Chalcedonensi datum, vocat irrefractabilem.

Bonitas hujus responsionis patet ex contextu: cum enim S. Leo irrefractabilem vocat assensum Synodi Chalcedonensis, alludit proculdubio ad id, ad quod alludit, cum ait, Dominum non permisisse, ut detrimentum aliquod sustineret in fratribus. At cum hoc dicit, manifestè alludit ad pseudo-Synodum Ephesinam, in qua Sedi Apostolicae injuria gravis, eaque multiplex, illata est: ibi enim epistola Leonis rejecta fuit à Dioscuro, legati Apostolici Synodi praesidentia frustrati, clam se subducere & fugere coacti sunt, ipsum denique Leonem ausu temerario & nunquam audito exautorare praesumpsit Dioscurus. E contra verò in Chalcedonensi Synodo Sedi Apostolicae honos omnis habitus est; praesuerunt, & Synodum rexerunt Legati Apostolici; Leonis epistola cum debita reverentia, & definitione fidei, *tamquam communis quaedam columna existens adversus perversè sentientes, ad confirmationem rectorum dogmatum suscepta fuit*, imò ipsius definitionis fidei normam fuisse, manifestè arguitur ex eo quòd, Legatis Apostolicis id procurantibus, haec fidei definitio ex illa reconcinnata fuerit, &c.

At inquit denique. Epistola Leonis actione 2. lecta fuit. Ergo examinata fuit & retractata. *Resp. neg.* conseq. Nam v. gr. ibi lectum fuit Symbolum Nicaenum, nec tamen idcirco dici potest examinatum & retractatum. Ratio est, quia in materia fidei non retractatur nisi id de cujus orthodoxia ambigitur, aut certè de cujus orthodoxia nondum planè constat. Quando autem lecta est Leonis epistola, tunc orthodoxis Episcopis, qui aderant, tam constabat de orthodoxia epistolae Leonis, quam de orthodoxia Symbolorum, de qua planè eis constituisse dubium esse non potest. Sicut itaque tunc lectum est Symbolum Nicaenum, nec tamen idcirco dici potest esse retractatum, quia lectum est ut indubitata fidei regula; ita pariter epistola Leonis lecta est, nec tamen idcirco dici potest esse retractata, quia lecta est ut fidei definitio indubitata vera, & prioribus fidei regulis indubitata consona.

Dices. Hic defenditur personalis infallibilitas Romani Pontificis. *Resp.* Hic neque defendere, neque impugnare intendimus hanc infallibilitatem: hic enim solum defendimus infallibilitatem Sedis Apostolicae, adeoque hic solum defendimus infallibilitatem, cujus subjectum est Sedes Apostolica: quare cum Sedes Apostolica, adequatè seu simpliciter sumpta, sit Romanus Pontifex cum particulari Ecclesia Romana, infallibilitas illa, quam hic defendimus, neque in Romano Pontifice separatim ab Ecclesia particulari Romana, neque in Ecclesia particulari Romana separatim à Romano Pontifice residet, sed in corpore seu toto morali, resultante ex Romano Pontifice, ut capite, & Ecclesia Romana particulari, tanquam membris capiti subjectis & unitis.

Hac porro infallibilitas fundatur in speciali, & supposita institutione Christi, infufragabili assistentia, qua Spiritus Sanctus ita assistit Romano Pontifici, & particulari Ecclesiae Romanae, ut ex Romani Pontificis definitis, & particularis Ecclesiae Romanae Pontifici definitis consentientis consensu, prodire non possit nisi iudicium in materia fidei Scripturae divinae & traditioni Apostolicae planè consonum, & cui proinde fideles omnes teneantur acquiescere.

ARTICULUS VI.

Utrum detur in Ecclesia infallibilis auctoritas decidendi controversias, quae de orthodoxia & heterodoxia textuum dogmaticorum exoriuntur.

Nota. Textus dogmaticus dicitur ille, qui dogma unum vel multiplex, sive verum sive falsum exprimit: unde dividitur in orthodoxum & heterodoxum. Orthodoxus dicitur ille, qui exprimit verum dogma: heterodoxus verò, qui falsum dogma exprimit. Primus veritatem fidei unam vel multiplicem affirmat, alter verò negat. Primus verbo Dei scripto vel non scripto consentaneus est, alter verò dissentaneus.

RESPONSIO I.

Datur in Ecclesia auctoritas decidendi controversias, quae circa textuum dogmaticorum orthodoxiam & heterodoxiam exoriuntur.

Prob. 1. Ex praxi Ecclesiae: nam Ecclesia saepenumero de textuum dogmaticorum orthodoxia & heterodoxia sententiam tulit, alios scilicet ut orthodoxos approbando, alios verò reprobando ut heterodoxos. Ergo vel datur in Ecclesia auctoritas decidendi, &c. vel Ecclesia saepenumero sibi falsè & temerè attribuit auctoritatem aliquam, quam à Christo non accepit. Hoc autem secundum dici non potest, certè dicit nemo, qui catholicus esse velit. Ergo ipsa datur in Ecclesia auctoritas decidendi, &c.

Prob. 2. Quia si non daretur in Ecclesia auctoritas decidendi, &c. Christus Ecclesiae malè providisset. Falsum & impium consequens. Ergo, &c. *Prob. seq. maj.* Nam controversiae, quae saepenumero circa textuum dogmaticorum orthodoxiam vel heterodoxiam exoriuntur, nunquam possent finire, & sic aeternum durarent cum ingenti fidelium perturbatione & scandalo. Pravi interea homines, & haeretici, vel occulti, vel etiam manifesti, impune libros orthodoxos tanquam heterodoxos traducerent; & e contra libros heterodoxos velut orthodoxos vendiderent, & spargerent in vulgus fidelium cum eminenti periculo everisionis quamplurimorum. Sensim sine sensu grassaretur lues per gregem, tandemque totus fortasse inficeretur sub oculis pastorem, qui tanti mali spectatores otiosi, illud impedire minime valerent.

RESPONSIO II.

Auctoritas decidendi controversias, quae exoriuntur circa textuum dogmaticorum orthodoxiam vel heterodoxiam, residet in pastoribus Ecclesiae.

Prob. Nam auctoritas decidendi, &c. residet in iis, quibus incumbit munus & obligatio regendi, & docendi fideles in iis quae ad fidem pertinent. Atqui munus hoc, haec obligatio incumbit pastoribus Ecclesiae. Ergo, &c. Minorem aliàs probavimus, & suadet ipsa vox pastoris: quamobrem enim Episcopi Ecclesiae pastores vocantur, nisi quia ad hoc Ecclesiae propositi sunt, ut fideles, qui sunt ovile Christi, pascant, illos regendo, & docendo in iis quae pertinent ad fidem & mores. Major videtur clara ex terminis: ad munus enim & obligationem regendi & docendi fideles in iis quae attinent ad fidem, manifestè pertinet textus orthodoxos ab heterodoxis discernere, heterodoxos quibus corrumpi potest legentium fides, proferbere, & à fidelium oculis submovere; orthodoxos verò, quibus legentium fides nutriri & confirmari potest, fidelibus proponere.

RESPONSIO III.

Datur in Ecclesia infallibilis auctoritas decidendi controversias, quae exoriuntur circa orthodoxiam & heterodoxiam textuum dogmaticorum; & haec infallibilis auctoritas residet saltem in corpore pastorali.

Prob. 1. Itaque corpus pastorale habet auctoritatem docendi fideles in iis quae ad fidem pertinent, juxta illud Christi Matth. cap. ult. *Docete omnes gentes*; quae verba Apostolis, & in persona Apostolorum corpori pasto-